

להאמין אופטימית, להתכונן פסימית

מה עושים עם השקט היחסי שנפל עלינו?
רוב אנשי המקצוע מאמצים את הגישה הפסימית: "זו רק שאלה של זמן, לא ארוך מדי,
עד שהפסקת האש תקרוס".
מה גאוני בעמדתם זו? אם תתחדש הלחימה, הם צדקו. אם תשמר הרגיעה – כולנו
נמשיך ליהנות ואף אחד לא יזכיר להם שטעו...

אני בוחר להאמין אופטימית ולהתכונן פסימית.
יש סבירות להמשך השקט. אנחנו לא נתקיף את עזה עד שלא תתקוף אותנו. החמאס,
מצידו, נראה שזקוק לעוד פסק זמן בכדי להמשיך ולבסס את שלטונו.
אבל, לרגע אנחנו לא שוכחים, שהחומרים מהם מורכב המזרח התיכון הינם, בעיקרון,
בלתי יציבים; יש להם מנהג מגונה להתפוצץ, מעת לעת.

ולכן, אנחנו מנצלים את השקט הנפלא לשתי מטרות מנוגדות. מצד אחד: לנוח, להירגע,
לחזור לפעילות שיגרתית. מנגד: אנחנו משפרים כל הזמן את המוכנות שלנו למקרה
שהמומחים יצדקו, חס וחלילה...

המיגון הפיזי של מבני הציבור, המרחב הפתוח והדירות הולך ומשתפר. הקצב אף פעם
אינו משביע רצון, אבל המגמה ברורה, חד משמעית ועקבית.
אנחנו מפתחים תורות עבודה לחירום, מקימים ומכשירים את ציוותי החירום בישובים,
בקריה המוניציפאלית/"ספיר" ובמועצה.
במקביל, אנחנו עוקבים מקרוב ומדרבנים את גורמי הביטחון המוסמכים באשר להאצת
מסלולי פיתוח מערכות ההגנה האקטיבית בפני האיומים.

המיגון והגברת המוכנות אינם מספיקים. בשורה התחתונה אנחנו נבחנים בקידום נושאי
הליבה ארוכי הטווח – צמיחה דמוגרפית, פיתוח כלכלי, חיזוק מערכות החינוך, ההשכלה
הגבוהה, הרווחה, התרבות, המודעות לאחריותנו הסביבתית.
יעדים אלו מושגים מתוך דבקות בערכים המכוננים – העמקת המחויבות לעם היהודי
ולרעיון הציוני, ביסוס הערכים הדמוקרטיים והאנושיים, גם ובעיקר בעידן של אלימות,
חיזוק הסולידריות והחוסן בקהילות שלנו.

גישה מורכבת, אך מלאת אמונה זו, אפשרה לנו לצלוח את שבע השנים הקשות.
היא שתנחה אותנו גם בשנים הבאות.

מועדים לשמחה,

אלון